

**1300****ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 29 grudnia 1999 r.

**w sprawie wymaganych dokumentów i dowodów potwierdzających rodzaj represji i okres jej trwania oraz szczegółowego trybu postępowania przy składaniu i rozpatrywaniu wniosków o przyznanie świadczenia pieniężnego przysługującego osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.**

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87, poz. 395, z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 i z 1999 r. Nr 28, poz. 257) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Postępowanie o przyznanie świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87,

poz. 395, z 1998 r. Nr 162, poz. 1118 i z 1999 r. Nr 28, poz. 257), zwanej dalej „ustawą”, wszczyna się na piśmie wniosek osoby zainteresowanej zaopiniowany przez właściwe stowarzyszenie osób poszkodowanych.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, zwanego dalej „Kierownikiem Urzędu”. Do wniosku należy dołączyć dokumenty i inne dowody służące wyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy, potwierdzające fakty podlegania represjom (rodzaje, okres i miejsce), o których mowa w ustawie.

§ 2. 1. Dokumentami, o których mowa w § 1 ust. 2, są dokumenty wystawione przez powołane do tego, w zakresie ich działania, krajowe i zagraniczne organy państwowe lub inne państwowe i niepaństwowe jednostki organizacyjne, potwierdzające rodzaj, miejsce i czas trwania represji, a w szczególności przez:

- 1) Międzynarodowe Biuro Poszukiwań w Bad Arolsen (RFN),
- 2) Międzynarodowy Czerwony Krzyż i jego agendy w poszczególnych państwach,
- 3) Instytut Pamięci Narodowej — Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu,
- 4) archiwa państwowe — krajowe i zagraniczne,
- 5) muzea państwowe i samorządowe,
- 6) Centralne Archiwum Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji,
- 7) Archiwum Wschodnie w Fundacji Ośrodka „Karta” w Warszawie,
- 8) Instytut Hoovera; Uniwersytet w Stanford (USA),
- 9) Instytut Sikorskiego w Londynie (Wielka Brytania).

2. Dowodami potwierdzającymi fakty podlegania represjom (rodzaje, okres, miejsce), o których mowa w § 1 ust. 2, są oryginały lub uwierzytelnione kopie:

- 1) dokumentów wystawionych w czasie II wojny światowej przez władze niemieckie lub radzieckie, świadczących o wykonywaniu pracy przymusowej w warunkach deportacji lub w obozach pracy,
- 2) świadectwa pracy wystawione w okresie powojennym przez zakłady pracy oraz indywidualnych pracodawców lub członków ich rodzin,
- 3) zaświadczenia wydane przez władze alianckie w czasie II wojny światowej i po jej zakończeniu oraz dokumenty potwierdzające repatriację do Polski i okres represji, a w szczególności ankiety sporządzone przez placówki urzędów bezpieczeństwa publicznego przy punktach Państwowego Urzędu Repatriacyjnego i przepustki Państwowego Urzędu Repatriacyjnego,
- 4) dokumenty ewidencji ludności wytworzone bezpośrednio po zakończeniu II wojny światowej na podstawie oświadczeń wnioskodawców, a w szczególności karty osobowe i ankiety personalne z teczek dowodów osobistych.

3. Dowodami mogą być również: korespondencja z czasów II wojny światowej zawierająca pieczętki poczty niemieckiej lub radzieckiej z okresu i miejsca represji, a także oryginalne fotografie z tego okresu mające wartość dowodową.

4. Z przedłożonych dowodów powinien wynikać okres, rodzaj i miejsce represji. W przypadku przedłożenia dokumentów potwierdzających tylko datę początku represji, w uzasadnionych przypadkach można ustalić datę jej zakończenia na podstawie oświadczenia wnioskodawcy złożonego Kierownikowi Urzędu.

5. Dokumenty przedkładane w odpisie lub kopii powinny być uwierzytelnione przez organ administracji rządowej lub samorządowej, notariusza lub upoważnionego przedstawiciela stowarzyszenia, o którym mowa w § 1 ust. 1.

§ 3. 1. W przypadku stwierdzenia braku możliwości przedstawienia przez wnioskodawcę dokumentów lub innych dowodów określonych w § 2 ust. 1—3, dowodami w sprawie mogą być również oświadczenia co najmniej dwóch świadków.

2. Oświadczenia świadków powinny być złożone na piśmie, a podpisy świadków uwierzytelnione przez organ administracji rządowej lub samorządowej, notariusza lub upoważnionego przedstawiciela stowarzyszenia osób poszkodowanych, o którym mowa w § 1 ust. 1.

3. Świadczenie powinni przedstawić dowody wymienione w § 2, potwierdzające ich osobisty udział w zdarzeniach będących przedmiotem oświadczenia.

§ 4. W uzasadnionych przypadkach, gdy brak jest możliwości udokumentowania doznanej represji dowodami wymienionymi w § 2 lub 3, dowodem może być również oświadczenie wnioskodawcy lub protokół z jego przesłuchania.

§ 5. 1. Wnioski rozpatruje się w kolejności ich wpływu do Kierownika Urzędu.

2. Wnioski osób, które ukończyły 80 lat lub mają ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, oraz osób o orzecznym znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności rozpatruje się poza kolejnością.

§ 6. Traci moc zarządzenie Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie wymaganych dokumentów i dowodów oraz szczegółowego trybu postępowania przy składaniu i rozpatrywaniu wniosków o przyznanie świadczenia pieniężnego, przysługującego osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Monitor Polski Nr 46, poz. 450).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Społecznej: *L. Komółowski*